

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6255/2553

พนักงานอัยการจังหวัดเพชรบูรณ์โจทก์ นายอนันต์ อ่อนเอี่ยม กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา 66, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 7, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 8, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 66, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 102, พ.ร.บ.มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 3, พ.ร.บ.มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 10, ป.อ. มาตรา 32, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 51, ป.อ. มาตรา 78, ป.วิ.อ. มาตรา 245, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2545 มาตรา 19, ป.อ. มาตรา 3, ป.วิ.อ. มาตรา 195

ย่อ / หลักกฎหมาย

ฟ้องโจทก์ไม่ได้บรรยายว่าเมทแอมเฟตามีน 3,985 เม็ด ที่จำเลยที่ 3 และที่ 4 ร่วมกัน มีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายมีปริมาณจำนวนเป็นสารบริสุทธิ์จำนวนเท่าใด ทั้งโจทก์ก็ไม่ได้ นำสืบให้เห็นว่าเมทแอมเฟตามีน 3,985 เม็ดมีปริมาณจำนวนเป็นสารบริสุทธิ์จำนวนเท่าใด และจะคำนวณตามรายงานการตรวจพิสูจน์เทียบเคียงว่า เมทแอมเฟตามีน 5,185 เม็ด จำนวนเป็นสารบริสุทธิ์ได้ 142.226 กรัม เมทแอมเฟตามีน 3,985 เม็ด จึงคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้เกินกว่า 20 กรัม หาได้ไม่ ต้องถือว่าเมทแอมเฟตามีนที่จำเลยที่ 3 และที่ 4 ร่วมกันมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ไม่ปรากฏว่ามีปริมาณจำนวนเป็นสารบริสุทธิ์ได้เท่าใด การกระทำของจำเลยที่ 3 และที่ 4 ต้องด้วยบทกำหนดโทษตาม พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษฯ มาตรา 66 วรรคหนึ่ง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสี่ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 4, 7, 8, 15, 66, 102 พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ.2534 มาตรา 3, 10 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 7, 72 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33, 83, 91 ธิบของกลาง จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพในข้อหาไม้เครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับ ใบอนุญาต แต่ให้การปฏิเสธในข้อหาร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย จำเลยที่ 2 ที่ 3 และที่ 4 ให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตาม พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง (ที่ถูกลง มาตรา 15 วรรคสอง), 66 วรรคสอง พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 7, 72 วรรคสอง จำเลยที่ 3 และที่ 4 มีความผิดตาม พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง, 66 วรรคหนึ่ง ประกอบ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ.2534 มาตรา 10 การกระทำของจำเลยที่ 1 เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้เรียงกระทงลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐาน ร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายให้ลงโทษจำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 4 จำคุก คนละตลอดชีวิต เนื่องจากจำเลยที่ 3 ที่ 4 ต้องโทษจำคุกตลอดชีวิตแล้วจึงไม่อาจเพิ่มโทษจำเลยที่

3 ที่ 4 ตามพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดได้อีก ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 51 ฐานมีเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับ ใบอนุญาต ให้ลงโทษจำเลยที่ 1 จำคุก 1 เดือน จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพในข้อหานี้ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 กึ่งหนึ่ง จำคุก 15 วัน รวมโทษจำเลยที่ 1 ทุกกระทงแล้ว เป็นจำคุกตลอดชีวิต ตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 (3) จำเลยที่ 3 ให้การรับสารภาพในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวน เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 หนึ่งในสาม คงจำคุก 33 ปี 4 เดือน ส่วนจำเลยที่ 2 ให้ยกฟ้อง ให้รับเมทแอมเฟตามีน รยยนต์ กระบะยี่ห้อฮิสสัน หมายเลขทะเบียน บฉ 3163 พิษณุโลก รยยนต์กระบะยี่ห้อฮิซซุ หมายเลขทะเบียน บท 5520 เพชรบูรณ์ โทรศัพท์เคลื่อนที่และกระเป๋ามีหูหิ้วของกลาง ส่วน รถจักรยานยนต์ยี่ห้อฮิซซุ หมายเลขทะเบียน กนข พิจิตร 871 กระเป๋าตังค์หนังสีดำ และเงินสด 7,200 บาท ให้คืนแก่จำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 4 โจทก์ จำเลยที่ 3 และที่ 4 อุทธรณ์ จำเลยที่ 1 ไม่อุทธรณ์ ศาลชั้นต้นส่งสำนวนไปศาลอุทธรณ์ภาค 6 ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความ อาญา มาตรา 245 วรรคสอง ศาลอุทธรณ์ภาค 6 พิพากษาแก้เป็นว่า ไม่รับรถจักรยานยนต์ ของกลางทั้งสองคันกับโทรศัพท์เคลื่อนที่และให้คืนแก่เจ้าของ นอกจากที่แก้คงเป็นไปตาม คำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยที่ 1 ที่ 3 ที่ 4 ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "...พิเคราะห์แล้ว สำหรับ ความผิดฐานมีเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำเลยที่ 1 ให้การ รับสารภาพ คดีถึงที่สุดตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ส่วนความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ใน ครอบครองเพื่อจำหน่ายศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้องจำเลยที่ 2 และศาลอุทธรณ์ภาค 6 พิพากษายืน คดีสำหรับจำเลยที่ 2 จึงถึงที่สุดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 6 คดีคงขึ้นสู่ ศาลฎีกาเฉพาะจำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 4 ในส่วนนี้ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติโดยคู่ความไม่ได้แย้งฎีกา ว่าจำเลยที่ 3 เป็นสามีของจำเลยที่ 4 โดยทั้งสองรับราชการเป็นครู ตามวันเวลาและสถานที่ เกิดเหตุตามฟ้อง เจ้าพนักงานตำรวจจับกุมจำเลยทั้งสี่ได้พร้อมยึดเมทแอมเฟตามีน 5,185 เม็ด กระสุนปืนขนาด .38 จำนวน 3 นัด กระเป๋ามีหูหิ้วสีเขียว 1 ใบ ที่รัดผมผู้หญิงสีดำ 1 อัน โทรศัพท์เคลื่อนที่ยี่ห้อโนเกีย 2 เครื่อง รยยนต์กระบะยี่ห้อฮิสสันหมายเลขทะเบียน บฉ 3163 พิษณุโลก รยยนต์กระบะยี่ห้อฮิซซุ หมายเลขทะเบียน บท 5520 เพชรบูรณ์ และรถจักรยานยนต์ ยี่ห้อฮิซซุ หมายเลขทะเบียน กนข พิจิตร 871 กับกระเป๋าตังค์หนังสีดำ 1 ใบพร้อมเงิน 7,200 บาท เป็นของกลาง มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 1 ว่าจำเลยที่ 1 มีความผิดฐานร่วมกัน มีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 6 หรือไม่ ใน ส่วนนี้ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง, 66 วรรคสอง ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 ให้ลงโทษ จำคุกจำเลยที่ 1 ตลอดชีวิต ให้รับเมทแอมเฟตามีน รยยนต์กระบะ โทรศัพท์เคลื่อนที่และกระเป๋ามีหูหิ้วของกลาง ส่วนรถจักรยานยนต์ กระเป๋าตังค์หนังสีดำและเงินสด 7,200 บาท ให้คืนแก่จำเลย ที่ 1 ที่ 3 และที่ 4 จำเลยที่ 1 ไม่อุทธรณ์ ศาลชั้นต้นส่งสำนวนไปยังศาลอุทธรณ์ภาค 6 ตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 245 วรรคสอง ศาลอุทธรณ์ภาค 6 พิพากษาแก้ เป็นว่า ไม่รับรถจักรยานยนต์ของกลางทั้งสองคันกับโทรศัพท์เคลื่อนที่และให้คืนเจ้าของ นอกจากที่ แก้คงเป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ซึ่งมีผลเท่ากับศาลอุทธรณ์ภาค 6 พิพากษายืนในความผิด ฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย คดีสำหรับจำเลยที่ 1 เป็นอันถึงที่สุด

ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 245 วรรคสองแล้ว จำเลยที่ 1 ย่อมฎีกาไม่ได้ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 3 และที่ 4 ว่า จำเลยที่ 3 และที่ 4 มีความผิดฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนจำนวน 3,985 เม็ด ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายตาม คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 6 หรือไม่ เห็นว่า โจทก์มีสืบตำรวจโทปริญญาเบิกความว่า หลังจาก วางแผนจับกุมแล้วพยานไปซุ่มอยู่ที่บริเวณบ่อน้ำหลังบ้านเกิดเหตุ ก่อนจับกุมพยานเห็นรถยนต์ กระบะที่จำเลยที่ 3 และที่ 4 นั่งขับเข้ามาจอดที่บริเวณหลังบ้านเกิดเหตุ แล้วจำเลยที่ 3 และที่ 4 ลง จากรถเดินไปที่บ้านเกิดเหตุ โดยจำเลยที่ 4 ถือกระเป๋าวาสติกแบบมีหูหิ้วไปด้วย ต่อมาเมื่อพัน ตำรวจตรีเข้มชาติ นำหมายค้นของศาลชั้นต้นมาถึงบ้านเกิดเหตุ พันตำรวจตรีเข้มชาติและพยาน กับพวกจึงเข้าไปในบ้านเกิดเหตุ จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ซึ่งนั่งล้อมวงกันอยู่กลางบ้านได้แยกย้าย กันวิ่งหนีโดยจำเลยที่ 1 และที่ 2 วิ่งไปทางหลังบ้าน ส่วนจำเลยที่ 4 ถือกระเป๋าวิ่งเข้าไปในห้องน้ำ ภายในห้องนอนซึ่งจำเลยที่ 3 นอนอยู่ แล้วจำเลยที่ 4 พยายามกดกระเป๋าวิ่งดังกล่าวก้าวให้จมน้ำใน ถังน้ำ พยานตามเข้าไปแย่งกระเป๋าวิ่งจากจำเลยที่ 4 แล้วเทน้ำออกตรวจดูพบเมทแอมเฟตามีน บรรจุอยู่ในถุงพลาสติกสีฟ้าซุกซ่อนอยู่ในกล่องนมยี่ห้อแลคตาซอยจำนวน 3 กล่อง และกล่องนม ยี่ห้อดัชมิลล์อีก 1 กล่องตรวจนับได้ 3,985 เม็ด พยานกับพวกจึงจับกุมจำเลยทั้งสี่โดยแจ้งข้อหาว่า ร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย จำเลยที่ 3 ให้การรับสารภาพว่ารับจ้างขน เมทแอมเฟตามีนจำนวน 3,985 เม็ด ของกลางจากอำเภอศรีเทพ จังหวัดเพชรบูรณ์ ไปส่งให้แก่ จำเลยที่ 1 แม้จำเลยที่ 4 จะให้การปฏิเสธ แต่จากพฤติการณ์ของจำเลยที่ 4 ดังกล่าวเชื่อว่าจำเลยที่ 4 รู้ว่าสิ่งของที่ใส่อยู่ในกระเป๋าวิ่งเป็นเมทแอมเฟตามีนซึ่งเป็นยาเสพติดให้โทษ เมื่อเจ้าพนักงาน ตำรวจเข้าจับกุมจึงพยายามหลบหนีและทำลายเมทแอมเฟตามีนของกลางเพื่อมิให้มี พยานหลักฐานที่จะดำเนินคดีจำเลยที่ 4 กับพวกได้ ทั้งจำเลยที่ 3 เป็นสามีจำเลยที่ 4 เดินทางไป บ้านเกิดเหตุด้วยกัน ประกอบกับเมื่อถูกจับกุมจำเลยที่ 3 ให้การรับสารภาพ และชั้นสอบสวนก็ ให้การรับสารภาพทั้งพยานพนักงานสอบสวนไปนำชี้ที่เกิดเหตุประกอบคำรับสารภาพและถ่ายรูปไว้ ตามบันทึกการจับกุม บันทึกคำให้การของผู้ต้องหา บันทึกและภาพถ่ายการนำชี้ที่เกิดเหตุประกอบ คำรับสารภาพ ซึ่งเป็นการให้การทันทีหลังถูกจับกุม จำเลยที่ 3 ไม่มีโอกาสแต่งเติมบิดเบือน ข้อเท็จจริงให้ต่างไปเชื่อว่าเป็นการให้การตามความจริง ขณะเกิดเหตุแม้เป็นเวลากลางคืนแต่ ภายในบ้านก็มีแสงไฟฟ้ามืดสว่างเพราะขณะเข้าจับกุมจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 นั่งล้อมวงอยู่ที่ กลางบ้านพยานโจทก์เป็นเจ้าพนักงานซึ่งปฏิบัติตามหน้าที่และไม่เคยรู้จักหรือมีสาเหตุ โกรธเคืองกับจำเลยที่ 3 และที่ 4 มาก่อน จึงไม่มีเหตุระแวงสงสัยว่าจะแกล้งเบิกความปรัปรำ จำเลยที่ 3 และที่ 4 เชื่อว่าพยานโจทก์เบิกความไปตามความจริงที่รู้เห็นส่วนที่จำเลยที่ 3 อ้างว่าเหตุ ที่จำเลยที่ 3 ยอมรับสารภาพในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนเพราะหลงเชื่อตามคำเกลี้ยกล่อมของ จำเลยที่ 1 นั้น เห็นว่า ขณะเกิดเหตุจำเลยที่ 3 มีอายุ 44 ปี และรับราชการเป็นครู เป็นผู้ที่ พร้อมด้วยวัยวุฒิและคุณวุฒิ ทั้งความผิดที่ถูกจับกุมกล่าวหาเป็นความผิดอาญาที่มีโทษร้ายแรง หากจำเลยที่ 3 ไม่ได้กระทำความผิดย่อมเป็นการยากที่วิญญาณเยี่ยงจำเลยที่ 3 จะยอมรับสารภาพ ข้ออ้างของจำเลยที่ 3 จึงขัดต่อเหตุผลความเป็นจริง และที่จำเลยที่ 3 อ้างว่า ให้การรับสารภาพชั้น จับกุมและชั้นสอบสวนกับพยานไปนำชี้ที่เกิดเหตุประกอบคำรับสารภาพเพราะถูกเจ้าพนักงานตำรวจ บังคับขู่เข็ญนั้น จำเลยที่ 3 เพิ่งยกขึ้นอ้างในฎีกาของจำเลยที่ 3 จำเลยที่ 3 มิได้ยกข้ออ้างนี้ถามค้าน พยานผู้จับกุมและพนักงานสอบสวนแต่อย่างใด พยานโจทก์ที่เกี่ยวข้องจึงไม่มีโอกาสชี้แจงหรือ โต้แย้งคัดค้านได้ จึงเป็นการกล่าวอ้างเพียงฝ่ายเดียวไม่มีน้ำหนักรับฟัง สำหรับจำเลยที่ 4 ที่อ้างว่า

ขณะวิ่งหลบหนีจำเลยที่ 4 วิ่งตามจำเลยที่ 1 ไปทางหลังบ้านไม่ได้วิ่งเข้าไปในห้องน้ำ และขณะวิ่งหนีจำเลยที่ 4 ไม่ได้ถือกระเป๋าทันทีหรือวัตถุสิ่งใดติดมือไปด้วยนั้น เห็นว่า จำเลยที่ 4 มีเพียงตัวจำเลยที่ 4 เป็นพยานเบิกความ โดยไม่มีพยานหลักฐานอื่นมาสนับสนุน และตามบันทึกการจับกุมซึ่งจำเลยที่ 4 ลงลายมือชื่อรับรองว่าถูกต้อง จำเลยที่ 4 กลับให้การว่าจำเลยที่ 4 หัวกระเป๋ากลางหลบหนีเข้าไปในห้องน้ำและนำกระเป๋าดังกล่าวทิ้งลงไปในถังซึ่งมีน้ำ ชัดแย้งกับข้ออ้างของจำเลยที่ 4 ข้ออ้างของจำเลยที่ 3 และที่ 4 จึงไม่มีน้ำหนักรับฟังหักล้างพยานหลักฐานของโจทก์ได้ พยานหลักฐานที่โจทก์นำเสนอจึงรับฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่า จำเลยที่ 3 และที่ 4 ร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 6 ส่วนที่จำเลยที่ 4 อ้างว่าศาลอุทธรณ์ภาค 6 พิพากษาให้คืนรถจักรยานยนต์ของกลางทั้งสองคันแก่เจ้าของ ซึ่งไม่ตรงกับข้อเท็จจริงที่ศาลอุทธรณ์ภาค 6 ได้วินิจฉัยให้คืนรถยนต์ของกลางทั้งสองคันแก่เจ้าของนั้น เห็นว่า เป็นข้อผิดพลาด ศาลฎีกาเห็นสมควรแก้ไขให้ถูกต้อง สำหรับข้ออ้างอื่นในฎีกาของจำเลยที่ 3 และที่ 4 เป็นข้อปลีกย่อยและไม่มีผลให้คำพิพากษาเปลี่ยนแปลงไป ศาลฎีกาจึงไม่วินิจฉัย ฎีกาของจำเลยที่ 3 ฟังไม่ขึ้น ฎีกาของจำเลยที่ 4 ฟังขึ้นบางส่วน อย่างไรก็ตามที่ศาลอุทธรณ์ภาค 6 วินิจฉัยว่าเมทแอมเฟตามีน 3,985 เม็ด ที่จำเลยที่ 3 และที่ 4 ร่วมกันมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายมีจำนวนเกินกว่าที่จะมีไว้เพื่อเสพเอง หากคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ก็เชื่อว่ามีปริมาณเกินกว่า 20 กรัม นั้น เห็นว่า ฟ้องโจทก์ไม่ได้บรรยายว่าเมทแอมเฟตามีน 3,985 เม็ด ที่จำเลยที่ 3 และที่ 4 ร่วมกันมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายมีปริมาณคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ก็เชื่อว่ามีปริมาณเกินกว่า 20 กรัม นั้น เห็นว่า ฟ้องโจทก์ไม่ได้บรรยายว่าเมทแอมเฟตามีน 3,985 เม็ด ที่จำเลยที่ 3 และที่ 4 ร่วมกันมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายมีปริมาณคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์จำนวนเท่าใด ทั้งโจทก์ก็ไม่ได้นำเสนอให้เห็นว่าเมทแอมเฟตามีน 3,985 เม็ด มีปริมาณคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์จำนวนเท่าใด และจะคำนวณตามรายงานการตรวจพิสูจน์เทียบเคียงว่า เมทแอมเฟตามีน 5,185 เม็ด คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ 142,226 กรัม เมทแอมเฟตามีน 3,985 เม็ด จึงคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้เกินกว่า 20 กรัม หาได้ไม่ต้องถือว่าเมทแอมเฟตามีนที่จำเลยที่ 3 และที่ 4 ร่วมกันมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายไม่ปรากฏว่ามีปริมาณคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้เท่าใด การกระทำของจำเลยที่ 3 และที่ 4 ต้องด้วยบทกำหนดโทษตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 66 วรรคหนึ่ง แต่ภายหลังศาลชั้นต้นมีคำพิพากษา มีพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ 5) พ.ศ.2545 มาตรา 19 ยกเลิกความในมาตรา 66 แห่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 และใช้ข้อความใหม่แทน โดยมาตรา 66 วรรคหนึ่ง ที่แก้ไขใหม่ มีระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 4 ปี ถึง 15 ปี แตกต่างจากมาตรา 66 วรรคหนึ่ง ตามกฎหมายเดิม ซึ่งมีระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 5 ปี แตกต่างจากมาตรา 66 วรรคหนึ่ง ตามกฎหมายเดิม ซึ่งมีระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 5 ปี ถึงจำคุกตลอดชีวิต ต้องถือว่ากฎหมายที่แก้ไขใหม่เป็นคุณมากกว่า จึงต้องใช้กฎหมายที่แก้ไขใหม่บังคับแก่จำเลยที่ 3 และที่ 4 ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 3 ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นอ้างและแก้ไขโดยปรับบทกฎหมายรวมทั้งแก้ไขโทษเสียใหม่ให้เหมาะสมสอดคล้องกับบทกฎหมายที่แก้ไขใหม่ได้ด้วยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225" พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ 3 และที่ 4 มีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง (เดิม), 66 วรรคหนึ่ง (ที่แก้ไขใหม่) ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 จำเลยที่ 3 และที่ 4 เป็นข้าราชการต้องระวางโทษเป็นสามเท่าของโทษที่กำหนดไว้ตามพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้

กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ.2534 มาตรา 10 ลงโทษจำคุกคนละ 45 ปี จำเลยที่ 3 ให้การรับสารภาพในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวน เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 หนึ่งในสาม คงจำคุกจำเลยที่ 3 มีกำหนด 30 ปี ให้ยกฎีกาของจำเลยที่ 1 และให้คืนรถยนต์กระบะทั้งสองคันของกลางแก่เจ้าของ นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 6

องค์คณะ

ชัยวุฒิ โลหิตธานนท์ · อิศเรศ ชัยรัตน์ · ไมตรี ศรีอรุณ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/6255/2553>